

Klaartje

Nog vier dagen, dan had hij vakantie. John Dorfmanns verlangde naar het einde, net als zijn leerlingen. Vier lange dagen. Wat ze nog op school deden, was hem een raadsel. Normaal was de interesse al ver te zoeken, nu tegen de vakantie was die volledig weg. Ze waren bovendien erg vervelend. Nog erger dan gewoonlijk. Er was geen land meer met ze te bezeilen. Hij vroeg zich af of hij het nog op kon brengen. Uitzitten, dat was het. Iets anders zat er niet op.

Hij had ook weinig geluk met zijn vak. Frans. Dat vonden ze maar moeilijk, de meesten zouden het laten vallen zo snel ze konden. Een van oorsprong Duitser die Frans gaf. Waarom geen Duits? was hem tot vervelens toe gevraagd.

Hij liep niet over van enthousiasme, daar had hij nooit veel van gehad, maar die zakken zand in de klas konden zelfs niet doen alsof. De jongens vond hij afstotelijke puistenkoppen, de meisjes kon hij veel beter hebben. Zij hoefden niet zo nodig stoer te doen. En ze waren vooral mooi. Van die strakke veertien- en vijftienjarige lijven. Daar kon hij geen genoeg van krijgen. Tietjes, kleine en grotere, vaak schaamteloos zichtbaar.

Hij had zich thuis regelmatig afgetrokken met enkele van deze meisjes in gedachten. Een fantasie keerde steeds terug. Die met Veerle en Lotte. Twee verlegen meisjes uit zijn klas die hij alles leerde. Ze waren niet alleen leergierig, ze vonden het fijn en waren hem dankbaar. Elke keer weer.

Een collega van school had vorig jaar een verhouding gekregen met een leerling. John benijdde hem. Niet om de gevolgen, maar om het meisje. Wat had hij graag in zijn schoenen gestaan. Maar alleen als hij het stil had kunnen houden, zoals in zijn fantasieën. Want om met veertig te scheiden en zich blauw te betalen aan alimentatie, zag hij niet zitten. Hij had het bij zijn inmiddels ex-collega gezien.

Zijn Mia was ook mooi geweest. Een stuk. Hij kende haar al van jongsaf aan. Met vijftien hadden ze al iets. Drie jaar daarna trouwden ze. Enkele jaren later werd Mart geboren. Vanaf die tijd begon Mia uit te dijen. Alsof het niet meer uitmaakte. De krulspelden ontbraken nog. Neuken deden ze bijna niet meer. Twee of drie keer per jaar. En alleen maar omdat hij het wilde. Mia lag er dan bij of ze de afwas deed. Met hetzelfde enthousiasme.

Natuurlijk gingen ze op vakantie. Eerst twee dagen thuis, en dan met de vouwwagen naar Frankrijk. Daar kon hij goed met de taal uit de voeten. Ze deden het al jaren.

Mart ging ook mee. Net als zijn vriendin Klaartje. Een prachtige meid van zeventien. Ze waren nog bij haar ouders op bezoek geweest, omdat die wel wilden weten aan wie ze hun dochter toevertrouwden. Ze bevielen blijkbaar goed, want Klaartje mocht mee.

John vond haar erg mooi. Hij geilde op haar. In stilte en altijd op zijn hoede. Want zo dichtbij huis wist je maar nooit. Je had zo iets verkeerd gezegd of te lang gekeken. En dat was maar moeilijk uit te leggen.

Ze kwamen vaak op campings waar ze al eerder waren geweest. Dan wist je tenminste wat je had. Mia regelde de vakantie. John stapte op de dag van het vertrek in de auto. Zij vertelde waar ze heen gingen. Het maakte hem niet uit. John was niet zo'n vakantieganger. Hij kwam maar moeilijk thuis weg. Veel vond hij er meestal ook niet aan. Hij kon de vakantie al van tevoren uittekenen. Overdag naar een dorpje, een kasteel of een andere hoop stenen. 's Avonds met een glas wijn voor de tent. Hij met de krant, zij met een boek. Hij kon het dromen.

Hij had er wel eens iets van gezegd. Mia was niet blij geweest. 'Regel jij het dan,' had ze toen bitsig geantwoord. 'Is het weer niet goed wat ik doe. Doe het dan zelf als het zo goed weet.' Maar dat was John een paar stappen te ver. Hij liet het maar zo.

Het liefst ging hij alleen wandelen. Dan kon hij zijn gedachten de vrije loop laten en lekker wegdromen bij de meiden van zijn klas.

Mart en Klaartje waren met de eigen auto gekomen, want je raakte elkaar toch maar kwijt. Ze hadden hun tentje naast de vouwwagen gezet.

Al de eerste nacht hoorde John hen bezig. Klaartje kreunde. Hij kon ongeveer volgen wat ze deden. Het wondt hem op. Zijn erectie was enorm. 'Ja daar, hoorde hij haar zeggen, en niet veel later 'stop 'm erin.' John had het niet meer. Hij vloog zijn bed uit, liep naar de wc's en trok zich daar af. Toen hij weer terugkwam was het stil in het tentje naast hem.

'Eten,' riep Mia die ook het dagelijks leven op de camping regelde. Ze aten met vieren. Dat was gezellig. John kon zijn ogen niet van Klaartje afhouden. Haar gekreun en de geile woordjes spookten door zijn hoofd.

'Wat gaan jullie vandaag doen?' vroeg Mart.

'Naar Boujac sur Bain' zei Mia in haar beste Frans. 'Dat is een mooi dorpje met leuke winkeltjes en een oud kerkje.'

Godverdomme, dacht John, daar gaan we weer, als het maar klein is, als het maar niks is. Ongelofelijke teringzooi, weer naar zo'n kutdorp. Hij ging veel liever met Mart en Klaartje mee. En nog liever met Klaartje alleen.

Klaartje was een knappe meid met een prachtig lijf, vond John. Een spring-in-'t-veld. Ze praatte honderduit. Over van alles. Het kwam bijna nooit voor dat er geen geluid uit haar mond kwam. De geilheid in Johns ogen zag ze aan voor aandacht. Die had hij ook, maar op een heel andere manier dan Klaartje dacht.

Ze vond hem een geweldige schoonvader. 'Bedankt voor dit gesprek,' had ze een keer tegen hem gezegd, zonder dat er een woord over zijn lippen was gekomen. Hij had haar alleen maar als een verliefde schooljongen aan zitten staren. 'Ik kan altijd zo goed met u praten.' Ze meende het ook nog.

Ze namen het er goed van in de wijnproeverij. De sfeer was veel lossere dan anders. John was blij dat hij dit had voorgesteld. Hoefde hij tenminste niet naar zo'n godvergeten dorpje. Mia was verbaasd dat hij met een voorstel kwam. Ze wilde liever iets anders, maar stemde zonder al te veel morren toe. En daar stond John weer van te kijken. Moest hij vaker doen.

Na het derde glas werd Klaartje giechelig en hangerig. Mart vond het voor schut en liet dat ook blijken. 'Je hebt genoeg op, Klaartje. Doe verdomme normaal.'

'Laat ze toch,' zei John. Klaartje lachte dankbaar naar hem. De mooiste lach die hij ooit had gezien. Wat een lekker ding was ze toch.

Mart zocht ruzie, waarschijnlijk ook door de wijn. Klaartje en hij stonden te bekvechten. Andere bezoekers keken naar hen.

'Kom jongens, we gaan,' zei John verder onheil voorkomend.

Hij kreeg Klaartje niet meer uit zijn gedachten. Hij zag haar in haar kleine goudkleurige bikini die niets te raden overliet en waarmee ze zonder gêne over de camping paradeerde. Soms droeg ze er een kort rokje overheen. Daarbij zag hij die prachtige lach uit de wijnproeverij. 's Avonds hoorde hij Mart en Klaartje in hun tentje nog steeds ruzie maken.

'Ze is al een paar uur weg,' zei Mart toen hij vroeg waar Klaartje was. 'Ik weet niet waar ze is. Soms is het toch zo'n moeilijke griet. Ze kan niet tegen de waarheid. Misschien is ze wel te jong voor vaste verkering.'

‘Ik ga direct toch even rondlopen,’ probeerde John Mart gerust te stellen. ‘Als ik haar zie, zal ik eens met haar praten.’

Hij zag Klaartje niet zover van de camping. Op een mooi plekje met prachtig uitzicht, in de verte en naar beneden. Ze zat daar met opgetrokken benen, haar armen eromheen geslagen. Hij ging naast haar zitten. Tegen haar aan.

‘Mart kan zo vervelend doen,’ snikte ze. ‘Dan twijfel ik of hij nog wel van me houdt. En of ik nog wel van hem houd. Op die momenten weet ik het niet meer.’

Ze legde haar hoofd op zijn schouder. John kreeg het er benauwd van.

‘En dat is nog niet alles,’ ging Klaartje door. ‘Ik kan dit aan u denk ik wel vertellen. U kent mij goed, u kunt me raad geven. Mart wil dat ik dingen doe die ik niet wil doen. Kijk, ik vind het lekker om hem te pijpen... u vindt het toch niet erg dat ik zo praat... maar ik wil zijn sperma niet doorslikken. En hij wil niet anders. Ik heb het een keer geprobeerd, maar vond het vies en begon te kokhalzen. Hij moet toch snappen als ik dat niet wil, vindt u ook niet?’

John wist niet meer hoe hij het had. *Pijpen. Sperma doorslikken. Zeventien jaar was ze. Toen hij die leeftijd had, wist hij niet eens wat het was. En Klaartje zat hem dit gewoon te vertellen. ‘Pas nog wou hij me in mijn kont...’*

Het werd zwart voor zijn ogen en nog voordat ze haar zin had kunnen afmaken, trok hij haar achterover en drukte zijn lippen op de hare. Scheurde haar bovenstukje en broekje kapot. Hij hoorde haar duidelijk roepen. ‘Hou op, idioot. Stop daarmee, achterlijke randdebiel.’ Maar John kon niet ophouden. Voor hij het zelf in de gaten had, zat hij in haar. Als een bezetene ging hij te keer. Klaartje sloeg hem met haar vuisten op zijn rug. Krabde waar ze krabben kon. Hij merkte het nauwelijks. Hij kwam briesend klaar.

Klaartje huilde en gilde tegelijk. ‘Stumper,’ riep ze. ‘Vieze oude vent. Ik dacht dat ik je kon vertrouwen. Doorgedraaide idioot. Smerige zak. Ongelofelijke lul. Daar kom je niet mee weg. Nee, daar kom je niet mee weg.’

John voelde zich slecht. Wat had hij gedaan. Een stumper, ja, dat was hij. Hij sloot zijn ogen.

Hij had duidelijk een gil gehoord. Hij keek over de rand en zag Klaartje liggen. Haar hoofd lag haaks op haar lichaam. ‘O, godverdomme,’ was het enige dat hij uit kon brengen. Was ze uitgegleden? Had hij haar geduwd? Hij wist het niet, wilde het ook niet weten. Wat moest hij doen? ‘Nadenken,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Nadenken, stomme lul. Gebruik je hersens.’ Dit had hij niet gewild. Natuurlijk niet. Maar wie zou hem geloven? Niemand, wist hij.

Hij wiste de sporen van de verkrachting zo goed mogelijk uit en liep via een andere weg naar het dorp. Daar doolde hij een hele tijd rond. Vol schaamte en radeloos. Hij stapte een café binnen en dronk in korte tijd drie glazen cognac. Ging naar de wc en haalde koud water door zijn gezicht. ‘Godverdomme,’ zei hij nog een keer toen hij zichzelf in de spiegel zag.

‘Klaartje is nog steeds niet terug,’ bracht Mia hem op de hoogte nadat hij weer terug was op de camping. ‘Waar blijft dat kind toch? En waar heb jij trouwens gezeten? In de kroeg zeker, ik ruik het.’

Toen Klaartje ’s avonds nog niet terug was, nam de ongerustheid toe. John speelde het spel mee. ‘Er zal toch niets gebeurd zijn,’ zei hij leugenachtig.

De volgende dag gingen ze naar de politie. ‘Dus jullie maakten ruzie,’ zei de hoofdagent via John tegen Mart. ‘Dat komt veel voor. Als je eens wist hoe vaak wij dat meemaken. Zeker bij toeristen, en al helemaal bij jonge mensen. Op vakantie is iedereen extra gespannen. En dan gebeuren deze dingen. Ze komt wel terug. Wacht nog maar een dagje af. Ik kom morgen wel even naar jullie toe. We zullen zien.’

John was opgelucht. Uitstel van executie. Al was het maar een dag.

De hoofdagent kwam zoals afgesproken naar de camping. Dit keer was hij minder meegaand. Hij wilde precies weten wanneer Klaartje was weggegaan, waarover de ruzie ging. En waar zij toen en in de tijd daarna waren.

‘Dus u bent in het dorp geweest,’ zei hij tegen John. ‘De hele middag?’ Hij sprak het met verbazing uit alsof hij zich ook niet voor kon stellen dat je daar zo’n tijd doorbracht. Hij heeft me door, dacht John. Godverdomme. Opletten wat je zegt. Als ze haar vinden, ben je erbij. Maar dat kon nog dagen duren. Ja, hij moest goed opletten wat hij zei.

Mart had de ouders van Klaartje gebeld. Of ze contact met hen had opgenomen. Of ze misschien in Nederland was. Hij had niet zoveel verteld. Dat ze een beetje ruzie hadden gemaakt, meer niet. Dat het wel los zou lopen. Haar ouders wilden komen. Marts sussende woorden hielpen daar niet aan. Ze kwamen zo snel mogelijk.

Er waren vier dagen verstreken sinds Klaartjes verdwijning. Ze werden regelmatig ondervraagd. Steeds opnieuw kregen ze dezelfde vragen voorgelegd. Steeds gaven ze dezelfde antwoorden.

Klaartje was nog niet gevonden hoewel de bossen rond de camping grondig waren uitgekamd. Ook had de politie een opsporingsbericht verspreid.

Mia, Mart en John bleven grotendeels op de camping. Ze zaten doelloos voor de tent, liepen wat rond en gingen weer zitten.

’s Middags kwamen de ouders van Klaartje.

De verwijten waren niet van de lucht. Ze hadden hun dochter toch aan hen toevertrouwd. Dan moesten ze er toch van op aan kunnen dat dat goed ging. Ze was pas zeventien. Ze hadden het goed verbraaid, zoals de vader van Klaartje het uitdrukte. Ze waren koud weg, en dan ging het al mis. Dit was de laatste keer dat ze Klaartje meekregen.

Dat zal ook moeilijk anders gaan, dacht John grinnikend om zijn misplaatste grapje. Meteen had hij medelijden met Klaartjes ouders.

Mia wilde naar huis. John vond dat het beste idee dat hij ooit van haar had gehoord. ‘Met z’n allen hier blijven, is onzin,’ had Mia stellig gezegd.

Mart zou blijven. Net als de ouders van Klaartje. Zij konden in de vouwwagen, liepen de hotelkosten niet zo op. Ze zouden contact houden met hun mobieltjes.

Ook de hoofdagent had geen bezwaar dat ze naar huis gingen. Toch had hij John weer op die vreemde manier aangekeken. John was er niet gerust op.

John en Mia waren nog geen tweehonderd kilometer ver toen Mart belde. ‘Ze hebben haar gevonden,’ riep Mia hem na. ‘Ze ligt in een ravijn. Heeft haar nek gebroken. Zo gauw Mart meer weet, belt hij weer.’

John liep leeg. Het was voorbij. Klaartje was gevonden. Het was een kwestie van tijd voordat ze ontdekten dat ze verkracht was. Door hem. Onwezenlijk reed hij verder.

Een uurtje later belde Mart weer. ‘Ze is waarschijnlijk verkracht. Ze ligt daar naakt en bij haar lichaam hebben ze haar kapot getrokken bikini gevonden. Ze zijn dat nu aan het uitzoeken.’

Het net sloot zich.

Mia reed. Hij deed even zijn ogen dicht. Probeerde aan niets te denken, maar Klaartje ging niet weg. Ook niet met zijn ogen open. Even probeerde hij het met de twee verlegen meisjes uit zijn klas, maar Klaartje kwam moeiteloos terug.

‘Denk je nou werkelijk dat ik gek ben?’ hoorde hij Mia plotseling zeggen. ‘Denk je nou echt dat ik niets doorhad? Hoe je naar Klaartje keek, je kon je ogen niet van haar afhouden. Met die geile blik van je. Het kwijl liep nog net niet uit je mond.’

John hield zijn ogen dicht, alsof hij er niet was. Zo deed hij dat vroeger ook altijd.

‘Bij de krassen op je armen twijfelde ik nog. Maar toen ik de striemen en de blauwe plekken op je rug zag, wist ik dat er iets goed fout zat. Je had jezelf die dag terug moeten zien komen.

Compleet radeloos, de angst was van je gezicht af te lezen.

Nu ik weet wat er met Klaartje is gebeurd, is alles duidelijk. Jij hebt haar verkracht en in dat ravijn gegooid. Een meisje van zeventien. Een kind nog. Hier kom je niet mee weg.’

Dat had Klaartje ook gezegd. Mia had gelijk, hier kwam hij niet mee weg.

‘We rijden zo snel mogelijk terug. Het huis kom je niet meer in. Ik ga van je af. En jij geeft je aan. Dat gaan we doen, John. Dat gaan we doen.’

‘Laten we even stoppen,’ zei John met een zacht stemmetje. ‘Ja, laten we even stoppen, Mia. Als is het maar een paar minuten, even die auto uit.’

Mia reed naar een panoramique. Ze waren uitgepraat en stonden onhandig naar het uitzicht te kijken, zonder veel te zien. John liep naar Mia toe, pakte haar vast, trok haar naar de rand en gaf haar een duw. Mia viel nog dieper dan Klaartje enkele dagen geleden.

John draaide op de weg en ging dezelfde weg terug. Naar Spanje, dacht hij. Daar zou hij wel verder zien.